

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/322

af 2. marts 2015

om gennemførelse af 11. Europæiske Udviklingsfond

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til partnerskabsaftalen mellem medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side, i den seneste affattelse ⁽¹⁾, (»AVS-EU-partnerskabsaftalen«),

under henvisning til den interne aftale mellem repræsentanterne for Den Europæiske Unions medlemsstaters regeringer, forsamlet i Rådet, om finansiering af Den Europæiske Unions bistand i henhold til den flerårige finansielle ramme for perioden 2014-2020 i overensstemmelse med AVS-EU-partnerskabsaftalen samt om finansiel bistand til de oversøiske lande og territorier, på hvilke fjerde del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse ⁽²⁾ (»den interne aftale«), særlig artikel 10, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Investeringsbank, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) AVS-EU-Ministerrådets afgørelse nr. 1/2013 ⁽³⁾ fastsætter den flerårige finansielle ramme for samarbejde med landene Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) i perioden 2014-2020 ved indsættelse af et nyt bilag Ic til AVS-EU-partnerskabsaftalen.
- (2) I den interne aftale fastsættes de forskellige rammebeløb for 11. Europæiske Udviklingsfond (»EUF«), fordelingsnøglen og bidragene til 11. EUF, EUF-Udvalget nedsættes, investeringsfacilitetsudvalget (»IF-Udvalget«) nedsættes, og der fastsættes bestemmelser om stemmevægt og kvalificeret flertal i disse udvalg.
- (3) I den interne aftale fastsættes desuden det samlede beløb for Unionens bistand til gruppen af AVS-stater (»AVS-staterne«) (med undtagelse af Republikken Sydafrika) og til de oversøiske lande og territorier (»OLT'er«) for den syvårige periode fra 2014 til 2020 til 30 506 mio. EUR, som tilvejebringes af medlemsstaterne. Ud af dette beløb afsættes 29 089 mio. EUR til AVS-landene som specificeret i den flerårige finansielle ramme for perioden 2014-2020, som der henvises til i bilag Ic til AVS-EU-partnerskabsaftalen, 364,5 mio. EUR afsættes til OLT'er og 1 052,5 mio. EUR afsættes til Kommissionen til udgifter til støttefunktioner i tilknytning til Kommissionens programmering og gennemførelse af EUF'en, hvoraf mindst 76,3 mio. EUR afsættes til Kommissionen med henblik på foranstaltninger, der skal forbedre indvirkningen af EUF-programmerne, jf. artikel 6, stk. 3, i den interne aftale.
- (4) Tildelingen til OLT'erne under 11. EUF er reguleret af Rådets afgørelse 2013/755/EU ⁽⁴⁾ og af gennemførelsesbestemmelserne hertil og eventuelle efterfølgende ajourføringer af disse.

⁽¹⁾ EFT L 317 af 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ EUT L 210 af 6.8.2013, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 173 af 26.6.2013, s. 67.

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 2013/755/EU af 25. november 2013 om de oversøiske landes og territoriers associering med Den Europæiske Union (»associeringsafgørelse«) (EUT L 344 af 19.12.2013, s. 1).

- (5) Foranstaltninger, der er omfattet af og berettiget til at modtage finansiering i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 ⁽¹⁾, finansieres kun under ekstraordinære omstændigheder under 11. EUF, hvis der er behov for sådan bistand til at sikre kontinuitet i samarbejdet fra en krisesituation til stabile vilkår for udviklingen, og kan ikke finansieres over Unionens almindelige budget.
- (6) Rådet vedtog den 11. april 2006 princippet om finansiering af fredsfaciliteten for Afrika ved hjælp af EUF og enedes om de fremtidige regler for og udformningen af faciliteten.
- (7) AVS-landene vil også være berettigede til at modtage EU-bistand under tematiske programmer omhandlet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 233/2014 ⁽²⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 234/2014 ⁽³⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 230/2014 ⁽⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 235/2014 ⁽⁵⁾. Disse programmer bør tilføre værdi til, være sammenhængende med og supplere programmer, der finansieres under 11. EUF.
- (8) Som det fremgår af betragtning 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1288/2013 ⁽⁶⁾ kan der til fremme af den internationale dimension af videregående uddannelse stilles midler til rådighed fra Den Europæiske Udviklingsfond, i overensstemmelse med de gældende procedurer herfor, til tiltag vedrørende læringsmobilitet til eller fra lande uden for EU og til samarbejde og politisk dialog med myndigheder, institutioner og organisationer fra disse lande. Bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1288/2013 gælder for anvendelsen af disse midler.
- (9) Det regionale samarbejde mellem AVS-staterne, OLT'erne og regionerne i EU's yderste periferi bør fremmes yderligere. I overensstemmelse med artikel 10, stk. 1, i den interne aftale skal gennemførelsesforordningen indeholde passende foranstaltninger, der gør det muligt at kombinere finansiering af bevillinger fra 11. EUF og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til finansiering af samarbejdsprojekter omfattende regioner i Unionens yderste periferi og AVS-stater samt oversøiske lande og territorier i Vestindien, Vestafrika og Det Indiske Ocean, navnlig forenklede mekanismer til fælles forvaltning af sådanne projekter.
- (10) For at gennemføre 11. EUF bør der indføres en procedure for programmering, undersøgelse og godkendelse af bistand og fastlægges detaljerede regler for kontrollen med bistandens anvendelse.
- (11) Den europæiske konsensus om udvikling af 22. december 2005 og Rådets konklusioner af 14. maj 2012 om »Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring« bør udgøre de overordnede politikrammer for programmering og gennemførelse af 11. EUF sammen med de internationalt aftalte principper om bistandseffektivitet som f.eks. de principper, der er fastsat i Pariserklæringen om bistandseffektivitet fra 2005, EU's adfærdskodeks om arbejdsdeling i udviklingspolitik (2007), EU-retningslinjerne for Accrhandlingsplanen (2008), EU's fælles holdning, herunder om EU-gennemsigtighedsgarantien og andre aspekter vedrørende gennemsigtighed og ansvarlighed, vedrørende det 4. forum på højt plan om bistandseffektivitet i Busan, der bl.a. resulterede i slutdokumentet fra Busanforummet (2011), handlingsplanen om kønsspørgsmål for foranstaltninger udadtil (2010) samt FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, som Unionen har undertegnet.
- (12) Den 14. maj 2012 vedtog Rådet konklusioner om »EU's fremtidige tilgang til budgetstøtte til tredjelande«. I disse konklusioner erklærede Rådet, at det er fast besluttet på at anvende budgetstøtten effektivt til at fremme fattigdomsbekæmpelse og anvendelse af landenes systemer, gøre støtten mere forudsigelig og styrke partnerlandenes ejerskab over udviklingspolitikker og reformer i overensstemmelse med den europæiske konsensus om udvikling, dagsordenen for forandring og den internationale dagsorden om bistandseffektivitet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 af 20. juni 1996 om humanitær bistand (EFT L 163 af 2.7.1996, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 233/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et instrument til finansiering af udviklingssamarbejde for perioden 2014-2020 (EFT L 77 af 15.3.2014, s. 44).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 234/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et partnerskabsinstrument for samarbejde med tredjelande (EFT L 77 af 15.3.2014, s. 77).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 230/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et instrument, der bidrager til stabilitet og fred (EFT L 77 af 15.3.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 235/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et finansieringsinstrument for demokrati og menneskerettigheder på verdensplan (EFT L 77 af 15.3.2014, s. 85).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1288/2013 af 11. december 2013 om oprettelse af »Erasmus+«: EU-programmet for uddannelse, ungdom og idræt og om ophævelse af afgørelse nr. 1719/2006/EF, 1720/2006/EF og 1298/2008/EF (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 50).

- (13) Unionen bør fremme en samlet tilgang i forbindelse med kriser, katastrofer og konfliktyldte og skrøbelige situationer, bl.a. i overgangsperioder. En sådan tilgang bør navnlig bygge på Rådets konklusioner om sikkerhed og udvikling, om Unionens respons på struktursvagthed og om konfliktforebyggelse samt senere konklusioner på området. Unionen bør anvende tilgangen og principperne i den nye aftale om engagement i ustabile stater. Det bør også sikre en passende balance mellem sikkerhed og en diplomatisk, udviklingsmæssig og humanitær tilgang og knytte kortsigtede foranstaltninger til en langsigtet institutionel støtte.
- (14) Rådet noterede sig i sine konklusioner af 12. december 2013 om Kommissionens rapport om EU's støtte til demokratisk regeringsførelse med fokus på initiativet vedrørende regeringsførelse, at elementerne i en incitamentsbaseret tilgang til programmering uanset partnerlandets behov og Unionens tilsagn om at yde forudsigelig finansiering kan stimulere fremskridt og resultater vedrørende demokratisk regeringsførelse og bør være en dynamisk reaktion på forpligtelsesniveauet og fremskridtene for så vidt angår menneskerettigheder, demokrati, retsstatsforhold og god regeringsførelse. Rådet bemærkede endvidere, at det ikke er tilstrækkeligt med økonomiske incitamentter til at iværksætte demokratiske reformer, og at en incitamentsbaseret tilgang fungerer bedst, når der er en kritisk masse af finansiering til rådighed til at generere en signifikant virkning og signifikante resultater, og når støtten er del af en bredere strategi for Unionens engagement. Der bør i en incitamentsbaseret tilgang tages hensyn til tidligere erfaringer og erfaringer fra resultatorienterede mekanismer såsom initiativet vedrørende regeringsførelse under 10. EUF.
- (15) I løbet af 2013 havde EUF-Udvalget, der er nedsat ved den interne aftale under 10. EUF ⁽¹⁾, flere indledende drøftelser om metoden til fastlæggelse af de flerårige vejledende tildelinger af ressourcer under 11. EUF. Disse drøftelser dannede grundlaget for en endelig godkendelse af nationale vejledende tildelinger.
- (16) Unionen bør tilstræbe den mest effektive anvendelse af de ressourcer, der er til rådighed, for at optimere virkningen af sin optræden udadtil. Dette bør ske ved hjælp af sammenhæng og komplementaritet mellem instrumenterne for Unionens optræden udadtil samt, når det er relevant, ved anvendelse af finansielle instrumenter, der har en løftestangvirkning. Unionen bør også sikre kohærens i forhold til andre områder inden for sin optræden udadtil ved fastlæggelse af Unionens politik for udviklingssamarbejde og strategisk programmering og gennemførelse af foranstaltninger.
- (17) Bekæmpelse af klimaændringer og beskyttelse af miljøet er nogle af de største udfordringer, som Unionen står over for, og hvor der er et presserende behov for internationale tiltag. I overensstemmelse med hensigtserklæringen i Kommissionens meddelelse af 29. juni 2011, der har overskriften »Et budget for Europa 2020«, hvori det understreges, at Unionen i sine interne og eksterne politikker er opsat på at fremme intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst ved at koordinere den økonomiske, sociale og miljømæssige grundpille, skal denne forordning i videst muligt omfang bidrage til at nå det mål, at mindst 20 % af Unionens samlede finansiering skal helliges klimamål, samtidig med at man respekterer princippet om partnerskab med AVS-landene, som er fastsat i AVS-EU-partnerskabsaftalen. Tiltag i landene til reducere af kulstofemissioner og styrkelse af modstanddygtigheden over for klimaændringer bør om muligt styrke hinanden gensidigt for at øge deres virkning.
- (18) Unionen og medlemsstaterne bør fremme overensstemmelsen og komplementariteten mellem deres respektive politikker for udviklingssamarbejde, især ved at mødekomme partnerlandenes og -regionernes prioriteter på nationalt og regionalt niveau. For at sikre, at Unionens og medlemsstaternes politik for udviklingssamarbejde komplementerer og styrker hinanden, er det hensigtsmæssigt at tilstræbe en fælles flerårig programmering og de successive etaper heraf på lokalt plan, navnlig fælles analyse, fælles opfølgning, arbejdsdeling, vejledende finansiel tildeling og om nødvendigt en fælles resultatramme.
- (19) På topmødet i december 2007 mellem EU og Afrika blev det strategiske partnerskab for Afrika og EU vedtaget, og det blev bekræftet på EU-Afrika-topmødet i november 2010. Den 19. november 2012 vedtog Rådet også konklusioner om den fælles partnerskabsstrategi for Vestindien og EU, som erstattede Rådets konklusioner om partnerskabet mellem Vestindien og EU af 11. april 2006. For Stillehavet vedtog Rådet den 14. maj 2012 konklusioner om et fornyet udviklingspartnerskab, som ajourførte og supplerede den strategi, der blev vedtaget i 2006 (Rådets konklusioner af 17. juli 2006).
- (20) Unionens finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssigt afpassede foranstaltninger i hele udgiftscyklussen, herunder vedrørende forebyggelse, påvisning og undersøgelse af uregelmæssigheder samt inddrivelse af midler, der er gået tabt, betalt uberettiget eller anvendt ukorrekt, og i givet fald sanktioner. Sådanne foranstaltninger bør gennemføres i overensstemmelse med de gældende aftaler, der er indgået med internationale organisationer og tredjelande.

⁽¹⁾ Intern aftale mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, om finansiering af Fællesskabets bistand i henhold til den flerårige finansielle ramme for perioden 2008-2013 i overensstemmelse med AVS-EF-partnerskabsaftalen samt om finansiel bistand til de oversøiske lande og territorier, på hvilke EF-traktatens fjerde del finder anvendelse (EUT L 247 af 9.9.2006, s. 32).

- (21) De nærmere regler for, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere, er fastlagt i Rådets afgørelse 2010/427/EU ⁽¹⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

AFSNIT I

MÅL OG GENERELLE PRINCIPPER

Artikel 1

Mål og støtteberettigelseskriterier

1. Geografisk samarbejde med AVS-lande og -regioner inden for rammerne af 11. EUF baseres på mål, grundlæggende principper og værdier, der er afspejlet i AVS-EU-partnerskabsaftalens generelle bestemmelser.
2. Samarbejdet skal navnlig finde sted inden for rammerne af principperne og målene for Unionens optræden udadtil, af den europæiske konsensus om udvikling og af dagsordenen for forandring samt efterfølgende ændringer heraf og tilføjelser hertil:
  - a) det primære mål med samarbejdet under denne forordning er at nedbringe og på længere sigt udrydde fattigdom
  - b) samarbejde under denne forordning vil også bidrage til:
    - i) at fremme bæredygtig og inklusiv udvikling i økonomisk, social og miljømæssig henseende
    - ii) at konsolidere og understøtte demokrati, retsstaten, god regeringsførelse, menneskerettigheder og de relevante principper i international ret samt
    - iii) at gennemføre en rettighedsbaseret tilgang, der omfatter alle menneskerettighederne.

Virkeliggørelsen af de mål, der er omhandlet i første afsnit, måles ved hjælp af relevante indikatorer, herunder indikatorer for den menneskelige udvikling, navnlig årtusindudviklingsmål 1 for litra a) i nævnte afsnit, og årtusindudviklingsmål 1-8 for litra b) i nævnte afsnit, og efter 2015 andre indikatorer, som Unionen og dens medlemsstater er nået til enighed om.

3. Programmeringen skal være af en sådan art, at den i videst muligt omfang opfylder de kriterier for adgang til statslig udviklingsbistand (»ODA«), der er fastlagt af Komitéen for Udviklingsbistand under Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD/DAC), idet der tages hensyn til Unionens mål om i perioden 2014-2020 at sikre, at mindst 90 % af dets samlede eksterne bistand medregnes som ODA.
4. Tiltag, der er omfattet af og berettiget til støtte i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/96, finansieres i princippet ikke i henhold til nærværende forordning, jf. dog behovet for at sikre kontinuitet i samarbejdet fra en situation med krise og frem mod etablering af stabile udviklingsvilkår. I sådanne tilfælde skal der gøres en særlig indsats for at sikre, at humanitær nødhjælp, genopbygning og udviklingsbistand er knyttet effektivt sammen og bidrager til katastrofeforebyggelse og modstandsdygtighed.

Artikel 2

Almindelige principper

1. Ved gennemførelse af denne forordning skal der sikres kohærens i forhold til andre områder inden for EU's optræden udadtil og andre relevante EU-politikker samt strategisk kohærens til fremme af udvikling i overensstemmelse med artikel 208 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Til det formål baseres foranstaltninger, der finansieres under denne forordning, herunder foranstaltninger, der forvaltes af Den Europæiske Investeringsbank (EIB), på de samarbejdspolitikker, der er fastlagt i dokumenter omhandlende f.eks. ordninger, erklæringer og handlingsplaner for Unionen og de berørte tredjelande og regioner, og på Unionens afgørelser, særlige interesser, politikprioriteter og strategier.
2. Unionen og medlemsstaterne arbejder hen imod en fælles flerårig planlægning, der er baseret på partnerlandenes begrænsning af fattigdom eller tilsvarende udviklingsstrategier. De kan gennemføre fælles tiltag, herunder fælles analyse og fælles opfølgning af disse strategier ved at identificere prioriterede sektorer for intervention og arbejdsdeling i landene, gennem fælles missioner med inddragelse af alle donorer og ved at anvende samfinansierede og delegerede samarbejdsordninger.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2010/427/EU af 26. juli 2010 om, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere (EUT L 201 af 3.8.2010, s. 30).

3. Unionen fremmer en multilateral tilgang til globale udfordringer og samarbejder med medlemsstater og partnerlande i denne henseende. Hvis det er relevant, fremmer den samarbejde med internationale organisationer og organer og andre bilaterale donorer.

4. Forbindelserne mellem Unionen og medlemsstaterne og partnerlandene er baseret på og skal fremme værdier vedrørende menneskerettigheder, demokrati og retsstaten samt principper om ejerskab og fælles ansvarlighed. Støtten til partnerne vil blive tilpasset til deres udviklingssituation og engagement og deres fremskridt med hensyn til menneskerettigheder, demokrati, retsstat og god regeringsførelse.

I forbindelserne med partnerlande tages der endvidere hensyn til deres engagement og resultater med hensyn til at implementere internationale aftaler og aftaler med EU, herunder på migrationsområdet som fastsat i AVS-EU-partnerskabsaftalen.

5. Den Europæiske Union fremmer et effektivt samarbejde med partnerlandene og -regionerne i tråd med bedste internationale praksis. Den tilpasser sin støtte til partnernes nationale eller regionale udviklingsstrategier, reformpolitikker og procedurer, hvor det er muligt, og støtter demokratisk ejerskab såvel som national og gensidig ansvarlighed. EU fremmer til det formål:

- a) en udviklingsproces, der er gennemsigtig, og som partnerlandet eller -regionen styrer og ejer, herunder fremme af lokal ekspertise
- b) en rettighedsbaseret tilgang, som omfatter alle menneskerettigheder, uanset om de er borgerlige og politiske, økonomiske eller sociale og kulturelle, med henblik på at indarbejde menneskerettighedsprincipper i gennemførelsen af denne forordning for at bistå partnerlandene med gennemførelsen af deres internationale forpligtelser vedrørende menneskerettigheder og støtte rettighedshaverne, med fokus på fattige og sårbare grupper, i at gøre deres rettigheder gældende
- c) styrkelse af befolkningernes stilling i partnerlandene, strategier med inddragelse og deltagelse i udviklingsprocessen og bred inddragelse af alle samfundssegmenter i udviklingsprocessen og i den nationale og regionale dialog, herunder den politiske dialog. Der skal være særlig opmærksomhed på de respektive roller, der spilles af parlamenter, lokale myndigheder og civilsamfundet, bl.a. med hensyn til deltagelse, tilsyn og ansvarlighed
- d) effektive samarbejdsmetoder og -instrumenter i tråd med bedste OECD/DAC-praksis, herunder anvendelse af innovative instrumenter som f.eks. sammenblanding af tilskud og lån og andre risikodelingsmekanismer i udvalgte sektorer og lande samt deltagelse af den private sektor under behørig hensyntagen til gældsberedygtigheden og antallet af sådanne mekanismer og kravet til systematisk vurdering af virkningen i overensstemmelse med målene i denne forordning, navnlig fattigdomsreduktion, samt specifikke budgetstøttemekanismer, f.eks. statsopbygningskontrakter. Alle programmer, interventioner og samarbejdsmetoder og -instrumenter tilpasses de særlige vilkår i de enkelte partnerlande eller -regioner med fokus på programbaserede tilgange, ydelse af forudsigelige bistandsmidler, mobilisering af private ressourcer, herunder fra den lokale private sektor, universel og ikkediskriminerende adgang til basale ydelser samt udvikling og anvendelse af landesystemer
- e) mobilisering af indenlandske indtægter og styrkelse af partnerlandenes finanspolitik med det formål at begrænse fattigdommen og afhængigheden af bistand
- f) politikker og planlægning med større gennemslagskraft gennem koordinering, konsekvens og harmonisering mellem donorerne med det formål at skabe synergi og undgå overlapning og dobbeltarbejde, forbedre komplementariteten og støtte initiativer, der omfatter alle donorer, og gennem koordinering i partnerlande og -regioner under anvendelse af vedtagne retningslinjer og principper om bedste praksis for koordineringen og bistandens effektivitet
- g) resultatbaserede tilgange til udvikling, herunder omfattende gennemsigtige og nationalt inspirerede resultatrammer, der i givet fald er baseret på internationalt fastsatte mål og sammenlignelige og aggregerbare indikatorer, f.eks. årtusindudviklingsmålene, med henblik på at evaluere og videreformidle resultaterne og effekten af udviklingsbistanden.

6. Unionen støtter efter behov samarbejde og dialog og udviklingsdimensionen i partnerskabsaftaler og trepartssamarbejde på bilateralt, regionalt og multilateralt plan. Unionen fremmer syd-syd-samarbejde.

7. I forbindelse med sine udviklingssamarbejdsaktiviteter trækker Unionen efter behov på medlemsstaternes reform- og overgangserfaringer og deler egne erfaringer med medlemsstaterne.

8. Unionen tilstræber regelmæssig udveksling af oplysninger med partnerskabets aktører i henhold til artikel 4 i AVS-EU-partnerskabsaftalen.

AFSNIT II

PLANLÆGNING OG TILDELING AF MIDLER*Artikel 3***Overordnet ramme for tildeling af midler**

1. Kommissionen fastlægger de flerårige vejledende tildelinger af ressourcer til hvert AVS-land og hver AVS-region og til samarbejde mellem AVS-landene på grundlag af de kriterier, der er fastsat i artikel 3, 9 og 12c i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen, inden for de finansielle rammer, der er fastsat i artikel 2 i den interne aftale.
2. Ved bestemmelsen af de vejledende nationale tildelinger anvendes der en differentieret tilgang for at sikre partnerlandene et skræddersyet samarbejde baseret på:
  - a) deres behov
  - b) deres evne til at generere og få adgang til finansielle ressourcer og evne til at anvende midlerne
  - c) deres engagement og resultater, samt
  - d) den potentielle effekt af unionens bistand.

De lande, der er i størst nød, navnlig de mindst udviklede lande, lavindkomstlande og lande, der er i krise, befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker og udsat situation, skal i første omgang tildeles midler.

Unionen tilpasser sin bistand gennem dynamiske, resultatorienterede og landespecifikke foranstaltninger som omhandlet i artikel 7, stk. 2, alt efter landets situation og engagement og fremskridt med hensyn til spørgsmål som god regeringsførelse, menneskerettigheder, demokrati, retsstaten og landets evne til at gennemføre reformer og tilgodese sine borgeres krav og behov.

3. EUF-Udvalget drøfter metoden til fastlæggelse af de flerårige vejledende tildelinger af ressourcer, jf. stk. 1.

*Artikel 4***Overordnede rammer for programmering**

1. Programmering af bistand til AVS-stater og -regioner under AVS-EU-partnerskabsaftalen foretages i overensstemmelse med de generelle principper, der er omhandlet i artikel 1-14 i bilag IV til den pågældende aftale, og med artikel 1 og 2 i denne forordning.
2. Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, foretages programmeringen i fællesskab med det berørte partnerland eller den berørte partnerregion, og den tilpasses i stigende grad partnerlandenes eller -regionernes strategier til fattigdomsreduktion eller tilsvarende strategier.

Unionen og medlemsstaterne konsulterer hinanden på et tidligt tidspunkt i og under hele programmeringsprocessen for at fremme sammenhængen, komplementariteten og kohærensens i deres samarbejde. Konsultationerne kan føre til fælles programmering med de lokalt repræsenterede medlemsstater. Fælles programmering baseres på de komparative fordele for Unionens donorer. Andre medlemsstater opfordres til at bidrage til at styrke EU's fælles optræden udadtil.

EIB's finansieringsaktiviteter bidrager til Unionens almindelige principper, navnlig principperne i artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og målene i AVS-EU-partnerskabsaftalen, såsom begrænsning af fattigdom gennem inklusiv og bæredygtig vækst og økonomisk, miljømæssig og social udvikling. EIB og Kommissionen bør tilstræbe at maksimere synergierne i programmeringsforløbet for 11. EUF, hvor dette er nødvendigt. EIB konsulteres i en tidlig fase i anliggender, der vedrører dens ekspertise og aktiviteter, med henblik på at øge sammenhængen i EU's optræden udadtil.

Andre donorer og udviklingsaktører, herunder repræsentanter for civilsamfundet og regionale og lokale myndigheder, høres.

3. Under omstændigheder som dem, der henvises til i artikel 3, stk. 3, og artikel 4, stk. 5, i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen, kan Kommissionen fastsætte specifikke bestemmelser om programmering og implementering af udviklingsstøtte ved selv at forvalte de ressourcer, der er tildelt den pågældende stat i overensstemmelse med de berørte EU-politikker.
4. Unionen koncentrerer principielt sin bilaterale bistand om højst tre sektorer, der aftales med partnerlandene.

Artikel 5

Programmeringsdokumenter

1. Strategidokumenter er dokumenter, der udarbejdes af Unionen og de pågældende partnerlande eller -regioner med henblik på at sikre kohærente politikrammer for udviklingssamarbejde, der er i overensstemmelse med det overordnede mål og rækkevidden, målene og de generelle principper, der er fastsat i AVS-EU-partnerskabsaftalen, og i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i artikel 2, 8 og 12a i bilag IV til denne aftale.

Ved udarbejdelse og gennemførelse af strategidokumenter anvendes principperne om støtteeffektivitet: nationalt ejerskab, partnerskab, koordinering, harmonisering, tilpasning til modtagerlandets nationale eller regionale systemer, gennemsigtighed, gensidig ansvarlighed og resultatorientering som omhandlet i artikel 2 i denne forordning. Programmeringsperioden synkroniseres principielt med partnerlandenes strategicykluser.

2. Med de pågældende partnerlandes eller -regioners samtykke kræves der ikke strategipapirer for:
  - a) lande eller regioner, der har en udviklingsstrategi i form af en udviklingsplan eller et lignende udviklingsdokument, som Kommissionen har godkendt som grundlag for det tilhørende flerårige vejledende program ved vedtagelsen af sidstnævnte dokument
  - b) lande eller regioner, for hvilke Unionen og medlemsstaterne har vedtaget et fælles flerårigt programmeringsdokument
  - c) lande eller regioner, for hvilke der allerede findes et fælles rammedokument, der fastlægger en samlet EU-strategi for forbindelserne med de pågældende partnerlande eller -regioner, herunder Unionens udviklingspolitik
  - d) regioner, som har en strategi, der er vedtaget sammen med EU
  - e) lande, hvor Unionen har til hensigt at synkronisere sin strategi med en ny national cyklus, der starter før 1. januar 2017. I sådanne tilfælde vil det flerårige vejledende program for perioden mellem 2014 og begyndelsen af den nye nationale cyklus indeholde Unionens opfølgning for det pågældende land.

3. Der kræves ikke strategidokumenter for lande og regioner, som modtager en indledende EU-bevilling under denne forordning på under 50 mio. EUR for perioden 2014-2020. I sådanne tilfælde vil de flerårige vejledende programmer indeholde Unionens opfølgning for disse lande eller regioner.

Hvis de valgmuligheder, der er omhandlet i stk. 2 og 3, ikke kan godtages af partnerlandet eller -regionen, udarbejdes der et strategidokument.

4. Bortset fra de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, baseres de flerårige vejledende programmer på dialog med partnerlandene eller -regionerne og udarbejdes på grundlag af de strategidokumenter eller lignende dokumenter, der henvises til i denne artikel, og gøres til genstand for en aftale med de pågældende partnerlande eller -regioner.

I henhold til denne forordning kan det fælles flerårige programmeringsdokument, der er omhandlet i stk. 2, litra b), hvis det opfylder de principper og betingelser, der er fastsat i dette stykke, og herunder indeholder en vejledende fordeling af midler, efter den procedure, der er fastsat i artikel 14, anses for at være det flerårige vejledende program efter aftale med partnerlandet eller partnerregionen.

5. I de flerårige vejledende programmer angives de prioriterede sektorer, der er udvalgt med henblik på EU-finansiering, de specifikke mål, de forventede resultater, resultatindikatorerne og den vejledende finansielle bevilling, både samlet set og pr. prioriteret område. Der redegøres også for, hvordan de foreslåede programmer vil bidrage til den samlede landestrategi som omhandlet i denne artikel, og hvordan de vil bidrage til gennemførelsen af dagsordenen for forandring.

I overensstemmelse med principperne for bistandseffektivitet undgår den interne AVS-strategi fragmentering og sikrer komplementaritet og reel værditilvækst med landeprogrammerne og de regionale programmer.

6. Ud over programmeringsdokumenter for lande og regioner forbereder Kommissionen og AVS-landene i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i artikel 12-14 i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen, gennem AVS-sekretariatet, sammen et internt AVS-strategidokument og et tilhørende flerårigt vejledende program.
7. De specifikke bestemmelser, der henvises til i artikel 4, stk. 3., kan antage form af særlige støtteprogrammer, som tager hensyn til de særlige overvejelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1.

Artikel 6

Programplanlægning for lande og regioner, der er i krise eller befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker situation

1. Ved udarbejdelse af programmeringsdokumenter for lande og regioner, der er i krise, befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker situation eller er udsat for naturkatastrofer, tages der behørigt hensyn til de berørte befolknings, landes eller regioners sårbarhed, særlige behov og forhold.

Unionen forpligter sig fortsat fuldt ud til at gennemføre den nye aftale om engagement i ustabile stater og principperne heri, herunder ved at fokusere på de fem mål om freds- og statsopbygning, ved at sikre lokalt ejerskab og ved nøje at foretage en tilpasning til nationale planer, der er udviklet som led i gennemførelsen af den nye aftale.

Der skal være passende opmærksomhed på konfliktforebyggelse og konfliktløsning, statsopbygning og fredsbevaring, forsoning efter konflikt og genopbygningsforanstaltninger ved at sætte særlig fokus på inklusive og legitime politikker, sikkerhed, retfærdighed, det økonomiske fundament og ved at opbygge kapacitet til et ansvarligt og fair tjenesteudbud. Der vil blive lagt særlig vægt på kvinders rolle og børns muligheder i disse processer.

Hvis partnerlande eller -regioner er midt i en krise, befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker situation, lægges der blandt alle de relevante aktører særlig vægt på at forbedre koordinationen mellem nødhjælp, genopbygning og udvikling, herunder med henblik på politiske initiativer, for at hjælpe landene med at klare overgangen fra en katastrofesituation til udviklingsfasen. Programmering for lande og regioner, der befinder sig i en usikker situation eller regelmæssigt er udsat for naturkatastrofer, skal bl.a. vedrøre katastrofeberedskab og -forebyggelse og håndtering af konsekvenserne af sådanne katastrofer og skal afhjælpe sårbarheden over for chok samt styrke modstandsdygtigheden.

2. For lande eller regioner, der befinder sig i en krise, en periode efter en krise eller usikre situationer, kan der foretages en ad hoc-revision af landets eller regionens samarbejdsstrategi. En sådan revision kan resultere i en specifik og tilpasset strategi, der skal sikre overgangen til samarbejde og udvikling på lang sigt, fremme en bedre koordinering og sikre overgangen fra humanitære instrumenter til udviklingspolitiske instrumenter.

Artikel 7

Godkendelse og ændring af programmeringsdokumenter

1. Programmeringsdokumenterne, herunder vejledende tildeling heri, godkendes af Kommissionen efter den procedure, der er fastsat i artikel 14.

Samtidig med fremsendelse af programmeringsdokumenterne til EUF-Udvalget sender Kommissionen dem også til det blandede parlamentariske udvalg til orientering under fuld overholdelse af beslutningsproceduren i overensstemmelse med afsnit IV i denne forordning.

Programmeringsdokumenterne godkendes efterfølgende af de pågældende AVS-lande eller -regioner som fastsat i bilag IV i AVS-EU-partnerskabsaftalen. Lande eller regioner uden et undertegnet programmeringsdokument forbliver støtteberettigede på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 4, stk. 3.

2. Strategidokumenter og flerårige vejledende programmer, herunder de vejledende tildelinger heri, kan tilpasses under hensyn til revisioner som omhandlet i artikel 5, 11 og 14 i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen.

I overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2, stk. 4, og artikel 3, stk. 2, i denne forordning, og på grundlag af tidligere erfaringer fra bl.a. EUF med incitamenter, herunder egne resultater, kan de vejledende tildelinger til hvert land eventuelt suppleres gennem bl.a. en resultatorienteret mekanisme. I denne forbindelse skal der, idet det anerkendes, at skrøbelige stater og sårbare stater fortjener særbehandling for at sikre, at der tages behørigt hensyn til deres særlige behov, stilles ressourcer til rådighed, om muligt i samme størrelsesorden som i forbindelse med initiativet vedrørende regeringsførelse under 10. EUF, så der gives incitament til resultatorienterede reformer i overensstemmelse med dagsordenen for forandring og med henblik på at opfylde forpligtelserne i AVS-EU-partnerskabsaftalen. EUF-Udvalget drøfter i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, i denne forordning den resultatbaserede mekanisme.

3. Den procedure, der er fastsat i artikel 14, finder også anvendelse på væsentlige ændringer, som medfører en signifikant ændring af strategien og programmeringsdokumenterne og/eller den programmerbare ressourcetildeling under strategien. Tillæg til programmeringsdokumenterne godkendes eventuelt efterfølgende af de pågældende AVS-lande eller -regioner.

4. I behørigt begrundede hastende tilfælde — f.eks. hvis der er kriser eller umiddelbare trusler mod demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne eller de grundlæggende friheder, herunder de tilfælde, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, — kan den procedure, der er omhandlet i artikel 14, stk. 4, anvendes til at ændre programmeringsdokumenterne, jf. artikel 5.

AFSNIT III

GENNEMFØRELSE

Artikel 8

Generelle rammer for gennemførelse

Gennemførelsen af den bistand, der ydes til AVS-lande og -regioner og forvaltes af Kommissionen og EIB under AVS-EU-partnerskabsaftalen, foretages i overensstemmelse med den finansforordning, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, i den interne aftale (»EUF-finansforordningen«).

Artikel 9

Vedtagelse af handlingsprogrammer, individuelle foranstaltninger og særlige foranstaltninger

1. Kommissionen vedtager årlige handlingsprogrammer på grundlag af de vejledende programmeringsdokumenter, der er omhandlet i artikel 5.

I tilfælde af tilbagevendende foranstaltninger kan den også vedtage flerårige handlingsprogrammer for en periode på op til tre år.

Et tiltag kan om nødvendigt og i behørigt begrundede tilfælde vedtages som en individuel foranstaltning før eller efter vedtagelsen af årlige eller flerårige handlingsprogrammer.

2. Handlingsprogrammer og individuelle foranstaltninger udarbejdes af Kommissionen sammen med partnerlandet eller -regionen med inddragelse af de lokalt repræsenterede medlemsstater, og de koordineres om nødvendigt med andre donorer, især i tilfælde af fælles programmering, og med EIB. Medlemsstater, som ikke er lokalt repræsenterede, orienteres om aktiviteter på dette område.

Handlingsprogrammerne indeholder en specifik beskrivelse af hver af de planlagte aktiviteter. Denne beskrivelse specificerer de opstillede mål, de forventede resultater og hovedaktiviteterne.

Beskrivelsen fastlægger de forventede resultater vedrørende output, resultater og virkninger med kvantificerede eller forholdsmæssige mål, og redegør for forbindelserne mellem hvert enkelt mål samt med målene i det flerårige vejledende program. Outputtene og i princippet resultaterne har specifikke, målelige og realistiske indikatorer med basislinjer og tidsbegrænsede benchmarks, som er tilpasset til partnerlandets eller regionens egne output og egne benchmarks i størst muligt omfang. Hvis det er relevant, vil der blive udarbejdet en cost-benefit-analyse.

Beskrivelsen fastlægger risiciene og indeholder forslag til, hvordan disse i givet fald imødegås, samt forelægger en analyse af den specifikke sektorsammenhæng og de vigtigste interesser, implementeringsmetoder, budget og vejledende tidsplan, og, i tilfælde af budgetstøtte, kriterierne for betaling, herunder eventuelle variable rater. Den specificerer også eventuelt tilknyttede støtteforanstaltninger samt ordninger for overvågning, revision og evaluering.

Hvis det er relevant, angiver beskrivelsen komplementariteten med nuværende og planlagte EIB-aktiviteter i partnerlandet eller -regionen.

3. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, og i tilfælde med uforudsete og behørigt begrundede behov eller ekstraordinære omstændigheder kan Kommissionen vedtage særlige foranstaltninger, herunder med henblik på at lette overgangen fra nødhjælp til langsigtede udviklingsaktiviteter eller foranstaltninger, så befolkningen bedre rustes til at håndtere tilbagevendende kriser.

4. De handlingsprogrammer og individuelle foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, og til hvilke Unionens finansielle bistand overstiger 5 mio. EUR, og særlige foranstaltninger, til hvilke Unionens finansielle bistand overstiger 10 mio. EUR, vedtages af Kommissionen efter den procedure, der er omhandlet i artikel 14 i denne forordning. Denne procedure er ikke påkrævet for handlingsprogrammer og foranstaltninger, der ligger under disse tærskler, og for mindre ændringer heraf. Mindre ændringer er tekniske justeringer som f.eks. forlængelse af gennemførelsesperioden, omfordeling af midler inden for det planlagte budget eller forøgelse eller reduktion af budgetter med mindre end 20 % af det oprindelige budget, men ikke over 10 mio. EUR, såfremt disse ændringer ikke substantielt vedrører målene for det oprindelige handlingsprogram eller den oprindelige foranstaltning. I så fald vedtages handlingsprogrammer og foranstaltninger og mindre ændringer af Kommissionen, som informerer EUF-Udvalget herom inden for en måned fra vedtagelsen heraf.

Hver medlemsstat kan anmode om, at et projekt eller program fjernes fra et handlingsprogram, der er forelagt EUF-Udvalget efter proceduren i artikel 14 i denne forordning. Hvis en sådan anmodning støttes af et blokerende mindretal af medlemsstater som fastlagt i artikel 8, stk. 3, sammenholdt med artikel 8, stk. 2, i den interne aftale, vedtages handlingsprogrammet af Kommissionen uden det pågældende projekt eller program. Medmindre Kommissionen, i overensstemmelse med medlemsstaternes synspunkter i EUF-Udvalget, ikke ønsker at forfølge de projekter eller programmer, der er fjernet, forelægges det senere EUF-Udvalget på ny uden for handlingsprogrammet i form af en individuel foranstaltning, der så vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 14 i denne forordning.

I behørigt begrundede hastende tilfælde — f.eks. kriser, naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer eller umiddelbare trusler mod demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne eller de grundlæggende friheder — kan Kommissionen vedtage individuelle eller særlige foranstaltninger eller ændringer af eksisterende handlingsprogrammer eller foranstaltninger efter den procedure, der er omhandlet i artikel 14, stk. 4, i denne forordning.

5. Kommissionen vedtager særlige handlingsprogrammer for udgifter til støttefunktioner som omhandlet i artikel 6 i den interne aftale efter den procedure, der er omhandlet i artikel 14 i denne forordning. Ændringer i handlingsprogrammerne for udgifter til støttefunktioner vedtages i overensstemmelse med den samme procedure.

6. Der foretages på projektniveau en passende miljøscreening, herunder for klimaændringer, biodiversitet og dertil knyttede sociale virkninger, som om nødvendigt omfatter en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM), hvis der er tale om miljøfølsomme projekter, navnlig hvis disse formodes at have betydelige negative miljøvirkninger og/eller sociale virkninger, som er følsomme, forskelligartede eller uden præcedens. Denne screening skal foregå i henhold til internationalt anerkendt praksis. Hvis det er relevant, anvendes der strategiske miljøvurderinger (SMV'er) ved gennemførelsen af sektorprogrammer. Det sikres, at interessenterne inddrages i miljøvurderingerne, og at offentligheden får adgang til resultaterne.

Artikel 10

Supplerende medlemsstatsbidrag

1. Medlemsstaterne kan på eget initiativ overdrage Kommissionen eller EIB frivillige bidrag i overensstemmelse med artikel 1, stk. 9, i den interne aftale til hjælp til at virkeliggøre AVS-EU-partnerskabsaftalens mål uden for fælles samfinansieringsordninger. Sådanne bidrag berører ikke den samlede tildeling af midler under 11. EUF. De behandles på samme måde som medlemsstaternes regelmæssige bidrag, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, i den interne aftale, jf. dog bestemmelserne i artikel 6 og 7 i denne aftale, for hvilke der kan fastlægges specifikke ordninger i bilaterale aftaler om bidragene.

2. Der bør kun foretages øremærkning i behørigt begrundede situationer, f.eks. som reaktion på ekstraordinære omstændigheder som omhandlet i artikel 4, stk. 3. I så tilfælde behandles frivillige bidrag, der overdrages til Kommissionen, som formålsbestemt indtægt i overensstemmelse med EUF-finansforordningen.

3. De yderligere midler integreres i programmerings- og revisionsprocessen og i de årlige handlingsprogrammer, i de individuelle foranstaltninger og i de særlige foranstaltninger, der er omhandlet i denne forordning, og skal afspejle partnerlandets eller -regionens ejerskab.

4. Enhver ændring af handlingsprogrammerne, individuelle foranstaltninger eller særlige foranstaltninger vedtages af Kommissionen efter bestemmelserne i artikel 9.

5. Medlemsstater, som overdrager supplerende frivillige bidrag til Kommissionen eller EIB som hjælp til at virkeliggøre AVS-EU-partnerskabsaftalens mål, underretter på forhånd Rådet og henholdsvis EUF-Udvalget eller IF-Udvalget om disse bidrag.

*Artikel 11***Skatter, told og afgifter**

Unionens bistand genererer og foranlediger ikke opkrævning af særlige skatter, særlig told eller særlige afgifter.

Uanset artikel 31 i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen kan skatter, told og afgifter af denne type være støtteberettigede på de vilkår, der er fastsat i EUF-finansforordningen.

*Artikel 12***Beskyttelse af Unionens finansielle interesser**

1. Kommissionen træffer egnede foranstaltninger til at sikre, at Unionens finansielle interesser, ved gennemførelse af tiltag finansieret i henhold til denne forordning, beskyttes gennem anvendelse af foranstaltninger til forebyggelse af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter, ved effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, ved inddrivelse eller eventuelt ved tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb samt efter omstændighederne ved administrative og finansielle sanktioner, der skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og have afskrækkende virkning.

2. Kommissionen eller dens repræsentanter og Revisionsretten har beføjelser til at gennemføre revision eller, hvis der er tale om internationale organisationer, beføjelse til verificering i henhold til aftaler indgået med dem, og kontrol ved hjælp af dokumentkontrol og kontrol på stedet i forhold til alle de tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget EU-midler i henhold til nærværende forordning.

3. Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) kan foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, i overensstemmelse med de bestemmelser og procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽¹⁾, og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽²⁾, for at fastslå, om der har været tale om svig, bestikkelse eller enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en aftale om tilskud eller en afgørelse om tilskud eller en kontrakt finansieret i henhold til denne forordning.

4. Uanset stk. 1, 2 og 3 giver samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud, der følger af gennemførelsen af denne forordning, udtrykkeligt Kommissionen, Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage revision, kontrol på stedet og inspektioner i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.

*Artikel 13***Regler om nationalitet og oprindelse i forbindelse med offentlige udbud, tildeling af tilskud og andre tildelingsprocedurer**

Reglerne om nationalitet og oprindelse i forbindelse med offentlige udbud, tildeling af tilskud og andre tildelingsprocedurer er fastsat i artikel 20 i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen.

AFSNIT IV

BESLUTNINGSPROCEDURER*Artikel 14***EUF-Udvalgets ansvarsområder**

1. EUF-Udvalget, der er nedsat i henhold til artikel 8 i den interne aftale, afgiver udtalelse efter den procedure, der er fastsat i stk. 3 og 4 i denne artikel.

En observatør fra EIB deltager i EUF-Udvalgets arbejde i spørgsmål, der vedrører EIB.

2. EUF-Udvalgets opgaver dækker de ansvarsområder, der er fastlagt i afsnit II og III i denne forordning:

- a) programmering af Unionens bistand under 11. EUF og programmeringsrevision med særlig fokus på landestrategier og regionale strategier og AVS-interne strategier, samt
- b) overvågning af gennemførelsen og evalueringen af Unionens bistand, der bl.a. omfatter bistandens indvirkning på begrænsningen af fattigdom, sektorspecifikke aspekter, tværgående spørgsmål, koordinationen lokalt med medlemsstater og andre donorer og de fremskridt, der er gjort med hensyn til principperne for bistandseffektiviteten som omhandlet i artikel 2.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

Hvad angår budgetstøtteprogrammer, som EUF-Udvalget har afgivet positiv udtalelse om, men som suspenderes under gennemførelsen, orienterer Kommissionen på forhånd udvalget om suspensionen og den efterfølgende afgørelse om at genoptage betalingerne.

Hver medlemsstat kan når som helst opfordre Kommissionen til at give EUF-Udvalget oplysninger og til at drøfte spørgsmål i forbindelse med de opgaver, der er omhandlet i dette stykke. Denne drøftelse kan føre til henstillinger fra medlemsstaterne, som Kommissionen skal tage hensyn til.

3. Når EUF-Udvalget anmodes om at afgive udtalelse, forelægger Kommissionens repræsentant inden for de tidsfrister, der er fastsat i Rådets afgørelse om EUF-Udvalgets forretningsorden, jf. artikel 8, stk. 5, i den interne aftale, et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. EUF-Udvalget afgiver udtalelse inden for en frist, som formanden kan fastlægge, alt efter hvor meget spørgsmålet haster, men som ikke kan overstige 30 dage. EIB deltager i drøftelsen. Udtalelsen afgives med kvalificeret flertal, jf. artikel 8, stk. 3, i den interne aftale, på basis af den vægtfordeling mellem medlemsstaterne, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i den interne aftale.

Når EUF-Udvalget har afgivet udtalelse, træffer Kommissionen foranstaltninger, som finder anvendelse omgående.

Hvis disse foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med EUF-Udvalgets udtalelse, giver Kommissionen dog straks Rådet meddelelse herom. I så fald udsætter Kommissionen gennemførelsen af foranstaltningerne i en periode, der i princippet højst må være på 30 dage fra datoen for meddelelsen, men som kan forlænges i op til 30 dage under ekstraordinære omstændigheder. Rådet, der træffer afgørelse med samme kvalificerede flertal som EUF-Udvalget, kan træffe anden afgørelse inden for denne frist.

4. I behørigt begrundede hastende tilfælde, jf. artikel 7, stk. 4, og artikel 9, stk. 4, vedtager Kommissionen foranstaltningerne, der anvendes umiddelbart uden forudgående forelæggelse for EUF-Udvalget, og som forbliver i kraft, så længe det vedtagne eller ændrede dokument, handlingsprogrammet eller foranstaltningen er i kraft.

Senest 14 dage efter vedtagelsen forelægger formanden foranstaltningerne for EUF-Udvalget, så det kan afgive udtalelse.

Hvis EUF-Udvalget afgiver negativ udtalelse, jf. stk. 3 i denne artikel, ophæver Kommissionen øjeblikkeligt de vedtagne foranstaltninger i medfør af første afsnit i dette stykke.

Artikel 15

Fredsfaciliteten for Afrika

De vejledende interne AVS-programmer øremærker finansieringen af fredsfaciliteten for Afrika. Denne finansiering kan suppleres med regionale vejledende programmer. En specifik procedure anvendes på følgende måde:

- a) på anmodning af Den Afrikanske Union, der blev godkendt af AVS-Ambassadørudvalget, udarbejder Kommissionen flerårige handlingsprogrammer, som specificerer de mål, der forfølges, rækkevidden og arten af de mulige tiltag og gennemførelsesforanstaltningerne; et fastlagt rapporteringsformat specificeres på interventionsniveau. I et bilag til hvert handlingsprogram beskrives de specifikke beslutningsprocedurer for hvert muligt tiltag i overensstemmelse med dets art, omfang og hastende karakter
- b) handlingsprogrammerne, herunder det bilag, der er omhandlet i litra a), og enhver ændring heraf, drøftes i de relevante forberedende arbejdsgrupper i Rådet og Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité og godkendes af Coreper med det kvalificerede flertal, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i den interne aftale, inden det vedtages af Kommissionen
- c) handlingsprogrammerne, med undtagelse af det bilag, der er omhandlet i litra a), danner grundlag for den finansieringsaftale, der skal indgås mellem Kommissionen og Den Afrikanske Union
- d) Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité godkender på forhånd ethvert tiltag, der skal gennemføres i henhold til finansieringsordningen; de relevante forberedende arbejdsgrupper i Rådet orienteres eller, i hvert fald når nye fredsbevarende operationer skal finansieres, konsulteres i god tid, inden forslagene til tiltag forelægges Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité i overensstemmelse med de specifikke beslutningsprocedurer, der er omhandlet i litra a), for at sikre, at der ud over den militære og sikkerhedsmæssige dimension tages hensyn til de udviklings- og finansieringsrelaterede aspekter ved de planlagte foranstaltninger. Uanset finansieringen af fredsbevarende operationer lægges der i denne forbindelse særlig vægt på de aktiviteter, der betragtes som ODA

- e) hvert år og på anmodning af Rådet eller EUF-Udvalget udarbejder Kommissionen en aktivitetsrapport om midlernes anvendelse til orientering for Rådet og EUF-Udvalget, idet der skelnes mellem ODA- og ikke-ODA-relaterede forpligtelser og betalinger.

Ved udgangen af det første flerårige handelsprogram vil Unionen og medlemsstaterne evaluere fredsfaciliteten for Afrika og dens resultater og procedurer og drøfte mulighederne for fremtidig finansiering. I den sammenhæng og for at skabe et sundere grundlag for fredsfaciliteten for Afrika vil Unionen og dens medlemsstater afholde drøftelser, som både behandler spørgsmålet om midler til fredsbevarende operationer, bl.a. finansieret af EUF, og spørgsmålet om bæredygtig EU-støtte til afrikansk ledede fredsbevarende operationer efter 2020. Desuden vil Kommissionen senest i 2018 foretage en evaluering af faciliteten.

Artikel 16

Investeringsfacilitetsudvalget

1. Investeringsfacilitetsudvalget (IF-Udvalget), nedsat i EIB's regi i henhold til artikel 9 i den interne aftale, består af repræsentanter for medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen. En observatør fra Generalsekretariatet for Rådet og en observatør fra Tjenesten for EU's optræden udadtil inviteres til at deltage. Hver medlemsstat og Kommissionen udnævner en repræsentant og en stedfortræder. Af hensyn til kontinuiteten vælges formanden for IF-Udvalget af og blandt medlemmerne af IF-Udvalget for en toårsperiode. EIB varetager udvalgets sekretariat og hjælpe-tjenester. Kun de medlemmer af IF-Udvalget, der er udpeget af medlemsstaterne, eller deres stedfortrædere, har stemmeret.

Rådet, som træffer afgørelse med enstemmighed, vedtager IF-Udvalgets forretningsorden på grundlag af et forslag, som EIB udarbejder efter høring af Kommissionen.

IF-Udvalget træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Vægtfordelingen af stemmerne er som fastsat i artikel 8 i den interne aftale.

IF-Udvalget holder møde mindst fire gange om året. Som fastsat i forretningsordenen kan EIB eller IF-udvalgsmedlemmerne anmode om indkaldelse til yderligere møder. Desuden kan IF-Udvalget afgive udtalelse ved skriftlig procedure i overensstemmelse med dets forretningsorden.

2. IF-Udvalget godkender:

- a) de operationelle retningslinjer for gennemførelse af investeringsfaciliteten
- b) investeringsstrategier og forretningsplaner under investeringsfaciliteten, herunder resultatindikatorer, på grundlag af AVS-EU-partnerskabsaftalen mål og de generelle principper i Unionens udviklingspolitik
- c) årsberetningerne vedrørende investeringsfaciliteten
- d) eventuelle dokumenter om den generelle politik, herunder evalueringsrapporter, som vedrører investeringsfaciliteten.

3. IF-Udvalget afgiver endvidere udtalelse om:

- a) forslag om at yde rentegodtgørelse i henhold til artikel 2, stk. 7, og artikel 4, stk. 2, litra b), i bilag II til AVS-EU-partnerskabsaftalen. I så fald afgiver IF-Udvalget også udtalelse om anvendelsen af en sådan rentegodtgørelse
- b) forslag om en investeringsfacilitetsinvestering for alle projekter, som Kommissionen har afgivet negativ udtalelse om
- c) andre forslag vedrørende investeringsfaciliteten baseret på de generelle principper, der er defineret i de operationelle retningslinjer for denne facilitet
- d) forslag vedrørende udviklingen af EIB's resultatmålingsramme, i det omfang en sådan ramme finder anvendelse på operationer i henhold til AVS-EU-partnerskabsaftalen.

For at strømline godkendelsesprocessen for små operationer kan IF-Udvalget afgive positiv udtalelse om forslag fra EIB om en samlet tildeling (rentegodtgørelser og teknisk bistand) eller samlet godkendelse (lån og egenkapital), som så efterfølgende uden yderligere udtalelse fra IF-Udvalget og/eller Kommissionen videreføres af EIB til enkelte projekter i henhold til kriterier, der er fastsat i den samlede tildeling eller godkendelse, herunder den maksimale videretildeling til rentegodtgørelse pr. projekt.

De styrende organer i EIB kan endvidere fra tid til anden anmode IF-Udvalget om at afgive udtalelse om alle finansieringsforslag eller om visse kategorier af finansieringsforslag.

4. Det påhviler EIB i god tid at forelægge IF-Udvalget alle spørgsmål, som kræver dettes godkendelse eller udtalelse, jf. henholdsvis stk. 2 og 3. Alle forslag, der forelægges IF-Udvalget med henblik på en udtalelse, fremsættes i overensstemmelse med de relevante kriterier og principper i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten.

5. EIB og Kommissionen arbejder tæt sammen og samordner deres respektive foranstaltninger med andre donorer, når det er relevant. EIB skal især:

- a) sammen med Kommissionen udarbejde eller revidere de operationelle retningslinjer for gennemførelsen af investeringsfaciliteten, som er omhandlet i stk. 2, litra a). EIB holdes ansvarlig for overensstemmelse med retningslinjerne og sikrer, at de projekter, den støtter, overholder internationale, sociale og miljømæssige standarder og er i overensstemmelse med AVS-EU-partnerskabsaftalens mål og de overordnede principper for Unionens udviklingspolitik og de relevante landestøttestrategier eller regionale samarbejdsstrategier
- b) anmode om Kommissionens udtalelse ved forberedelse af investeringsstrategier, forretningsplaner og dokumenter om den generelle politik
- c) informere Kommissionen om de projekter, den forvalter, i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1. I projektevalueringsfasen anmoder den om Kommissionens vurdering af projektets overensstemmelse med den relevante landesamarbejdsstrategi eller regionale samarbejdsstrategi eller eventuelt med de overordnede mål for investeringsfaciliteten
- d) anmode om Kommissionens tilslutning i projektevalueringsfasen til alle forslag, der forelægges IF-Udvalget, til en rentegodtgørelse, hvad angår dets overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, og artikel 4, stk. 2, i bilag II til AVS-EU-partnerskabsaftalen og med de kriterier, der er fastlagt i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten, undtagen når det drejer sig om rentegodtgørelser, der henhører under den samlede tildeling, jf. stk. 3, litra a).

Har Kommissionen ved udløbet af en frist på tre uger regnet fra forslaget forelæggelse ikke afgivet negativ udtalelse om et sådant forslag, anses den for at have afgivet positiv udtalelse om forslaget eller for at have tilsluttet sig det. I forbindelse med udtalelser om projekter i den finansielle eller offentlige sektor såvel som tilslutning til rentegodtgørelser kan Kommissionen anmode om at få det endelige projektforslag forelagt til udtalelse eller godkendelse, to uger før det sendes til IF-Udvalget.

6. EIB iværksætter ingen af de i stk. 3, litra a), b) og c), nævnte foranstaltninger, medmindre IF-Udvalget har afgivet positiv udtalelse.

Når IF-Udvalget har afgivet positiv udtalelse, træffer EIB afgørelse om forslaget i henhold til sine egne procedurer. Den kan bl.a. beslutte ikke at gå videre med forslaget. EIB underretter regelmæssigt IF-Udvalget og Kommissionen om sager, hvori den har besluttet ikke at gå videre med forslaget.

EIB træffer afgørelse om forslaget i overensstemmelse med sine egne procedurer for lån af bankens egne midler og for investeringsfaciliteter, som IF-Udvalget ikke skal afgive udtalelse om, og for investeringsfacilitetens vedkommende i overensstemmelse med de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten og investeringsstrategier, som IF-Udvalget har godkendt.

Selv om IF-Udvalget afgiver negativ udtalelse om et forslag om ydelse af rentegodtgørelse, kan EIB yde det pågældende lån uden at indrømme rentegodtgørelse. EIB underretter regelmæssigt IF-Udvalget og Kommissionen om alle de tilfælde, hvor den har besluttet at yde lånet.

Med forbehold af betingelserne i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten og på den betingelse, at det væsentlige formål med det pågældende lån eller den pågældende investering under investeringsfaciliteten forbliver uændret, kan EIB beslutte at ændre vilkårene for et investeringsfacilitetslån eller en investeringsfacilitetsinvestering, som IF-Udvalget har afgivet positiv udtalelse om i henhold til stk. 3, eller for et hvilket som helst lån, for hvilket IF-Udvalget har afgivet positiv udtalelse om rentegodtgørelse. EIB kan navnlig beslutte at forhøje lånebeløbet eller investeringsfacilitetsinvesteringen med op til 20 %.

En sådan forhøjelse kan for projekter med rentegodtgørelse, der er omhandlet i artikel 2, stk. 7, i bilag II til AVS-EU-partnerskabsaftalen, give anledning til en tilsvarende forhøjelse af rentegodtgørelsen. EIB underretter regelmæssigt IF-Udvalget og Kommissionen om alle de tilfælde, hvor den har fulgt denne fremgangsmåde. For projekter, der henhører under artikel 2, stk. 7, i bilag II til AVS-EU-partnerskabsaftalen, anmodes IF-Udvalget om at afgive udtalelse, før EIB går videre, hvis der anmodes om en forhøjelse af værdien af godtgørelsen.

7. EIB forvalter IF-investeringerne og alle de midler, som den ligger inde med for investeringsfaciliteten, i overensstemmelse med AVS-EU-partnerskabsaftalens mål. Den kan bl.a. deltage i juridiske personers ledelses- og tilsynsorganer, hvor investeringsfaciliteten er inddraget, samt indgå forlig om, forvalte og ændre de rettigheder, den udøver på investeringsfacilitetens vegne i overensstemmelse med de operationelle retningslinjer for faciliteten.

AFSNIT V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Deltagelse af tredjelande eller regioner i tredjelande

For at sikre sammenhæng og effektivitet i forbindelse med Unionens bistand kan Kommissionen beslutte, at udviklingslande, som ikke er AVS-stater, og regionale integrationsorganer med AVS-deltagelse, der fremmer regionalt samarbejde og integration, og som er berettigede til at modtage EU-bistand under andre EU-finansieringsinstrumenter for ekstern bistand, hvor det pågældende projekt eller program er regionalt eller grænseoverskridende og opfylder kriterierne i artikel 6 i bilag IV til AVS-EU-partnerskabsaftalen, er berettigede til at modtage de midler, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), nr. i), i den interne aftale. De »OLT'er«, der er berettigede til at modtage EU-bistand i henhold til afgørelse 2013/755/EU, og regionerne i Unionens yderste periferi kan også deltage i regionale samarbejdsprojekter eller -programmer, og den finansiering, der skal muliggøre deltagelse for disse territorier eller perifert beliggende regioner, skal supplere de midler, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), nr. i), i den interne aftale. Der tages hensyn til målet vedrørende et styrket samarbejde mellem medlemsstaterne, regionerne i Unionens yderste periferi, OLT'erne og AVS-staterne, og der etableres om nødvendigt koordineringsmekanismer. Der tages højde for denne finansiering og for de typer finansiering, der er omhandlet i Rådets forordning (EU) 2015/323⁽¹⁾ for, i strategipapirer og flerårige vejledende programmer og i de handlingsprogrammer og foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 9 i denne forordning.

Artikel 18

Overvågning, rapportering og evaluering af EUF-bistand

1. Kommissionen og EIB overvåger jævnligt deres tiltag og finansierede foranstaltninger og evaluerer de fremskridt, der gøres med hensyn til at nå de forventede resultater. Kommissionen vil også gennemføre evalueringer af sine sektorpolitikkers og tiltags virkning og effektivitet og af programmeringens effektivitet, eventuelt ved hjælp af uafhængige eksterne evalueringer. Der vil blive taget behørigt hensyn til forslag fra Rådet om uafhængige eksterne evalueringer. Evalueringerne baseres på OECD/DAC-principperne for god praksis, og de har til formål at vurdere — under hensyn til ligestillingskriterier — om de specifikke mål er nået, udarbejde henstillinger og fremlægge dokumentation for at fremme læring med henblik på forbedring af fremtidige tiltag. Disse evalueringer foretages på baggrund af forudfaste, klare, gennemsigtige og, hvor det er hensigtsmæssigt, landespecifikke og målbare indikatorer.

EIB underretter regelmæssigt Kommissionen og medlemsstaterne om iværksættelsen af de projekter, der finansieres over midler fra 11. EUF, som banken forvalter, i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten.

2. Kommissionen sender sine evalueringsrapporter sammen med tjenestegrenenes reaktion på de vigtigste henstillinger til medlemsstaterne til orientering via EUF-Udvalget og EIB. Enhver evaluering, herunder henstillinger og opfølgningstiltag, kan drøftes i EUF-Udvalget på anmodning fra en medlemsstat. I sådanne tilfælde vil Kommissionen rapportere tilbage til EUF-Udvalget et år senere om gennemførelsen af vedtagne opfølgningstiltag. Der tages højde for resultaterne ved fastlæggelse af programmer og tildeling af midler.

3. Kommissionen inddrager i passende omfang alle relevante interessenter i evalueringen af den EU-bistand, der ydes i henhold til denne forordning, og kan om nødvendigt iværksætte fælles evalueringer med EU-medlemsstater, andre donorer og udviklingspartnere.

4. Kommissionen undersøger de fremskridt, der er gjort i forbindelse med gennemførelsen af 11. EUF, herunder de flerårige vejledende programmer, og forelægger fra 2016 hvert år Rådet en beretning om gennemførelsen. Beretningen skal indeholde en analyse af de vigtigste output og resultater og om muligt bidraget fra Unionens finansielle bistand til virkningerne. En resultatramme vil blive udstukket med henblik herpå. Denne beretning skal også sendes til Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og til Regionsudvalget.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2015/323 af 2. marts 2015 om finansforordningen for 11. Europæiske Udviklingsfond (se side 17 i denne EUT).

5. Denne årlige beretning skal også indeholde oplysninger for det foregående år om de finansierede foranstaltninger, overvågnings- og evalueringsresultaterne, inddragelsen af relevante udviklingspartnere og gennemførelsen af forpligtelser og betalingsforpligtelser efter partnerland og -region og samarbejdsområde. Den skal også indeholde en kvalitativ analyse af de oprindeligt forudsete og opnåede resultater baseret på bl.a. data fra overvågningssystemer og en opfølgning på grundlag af de indhøstede erfaringer.

6. Beretningen skal så vidt muligt anvende specifikke og målelige indikatorer for, hvilken rolle bistanden spiller for virkeliggørelse af målene i AVS-EU-partnerskabsaftalen. Den skal redegøre for de vigtigste erfaringer, der er gjort, og for opfølgningen af henstillinger og evalueringer for de tidligere år. Beretningen skal også, hvis det er muligt og relevant, vurdere overholdelsen af principperne om bistandseffektivitet, herunder for innovative finansielle instrumenter.

7. Unionen og medlemsstaterne foretager senest inden udgangen af 2018 en vurdering af, i hvilket omfang forpligtelserne og betalingerne er blevet realiseret, samt af den ydede bistands resultater og virkninger ved hjælp af indikatorer for output, resultat og virkning, som måler effektiviteten af ressourceanvendelsen samt effektiviteten af EUF. Den skal også se på de finansierede foranstaltningers bidrag til opfyldelsen af målene i AVS-EU-partnerskabsaftalen og Unionens prioriteter som opstillet i dagsordenen for forandring. Vurderingen gennemføres på forslag fra Kommissionen.

8. EIB informerer IF-Udvalget om de fremskridt, der gøres med at nå målene for investeringsfaciliteten. I overensstemmelse med artikel 6b i bilag II til AVS-EU-partnerskabsaftalen gøres de samlede resultater med investeringsfaciliteten til genstand for en fælles evaluering midtvejs i gennemførelsen af 11. EUF. Midtvejsevalueringen gennemføres af en uafhængig ekstern ekspert i samarbejde med EIB og stilles til rådighed for IF-Udvalget.

Artikel 19

Klimaindsats- og biodiversitetsudgifter

Der foretages på grundlag af de vedtagne vejledende programmeringsdokumenter et årligt skøn over de samlede udgifter i forbindelse med klimaindsats og biodiversitet. De midler, der tildeles inden for rammerne af EUF, vil være omfattet af et system med årlig opfølgning baseret på OECD-metoden (Riomarkører) — uden at brug af mere præcise foreliggende metoder udelukkes — der er integreret i den eksisterende metode til resultatstyring af EU-programmer, og som anvendes til opgørelse af udgifter vedrørende klimaindsats og biodiversitet i forbindelse med handlingsprogrammer og individuelle og særlige foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 9, og resultaterne herfra skal indgå i evalueringer og de årlige rapporter.

Artikel 20

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil

Denne forordning anvendes i overensstemmelse med afgørelse 2010/427/EU.

Artikel 21

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 2. marts 2015.

På Rådets vegne
D. REIZNIECE-OZOLA
Formand